

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 734/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, právne zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/34/2023 z 31. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 37, čl. 41 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 3 ods. 4 a čl. 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že DETOX, s.r.o., ako ďalší účastník je držiteľom integrovaného povolenia z 29. apríla 2004 (zmeneného neskoršími rozhodnutiami) pre prevádzku „Centrum fyzikálno-chemických úprav odpadov“. Jednou zo zmien integrovaného povolenia bola v rámci tejto prevádzky povolená stavba „Sklad ropných produktov, Centrum fyzikálno-chemických úprav odpadov, závod 45, Rimavská Sobota“. Ďalší účastník požiadal o ďalšiu zmenu tohto integrovaného povolenia, ktorej súčasťou bola zmena tejto stavby pred dokončením na stavbu „Sklad a sedimentácia ropných produktov“, odstránenie časti stavby „Sklad náhradných dielov“ a povolenie novej stavby „Kanalizácia“. Ďalší účastník k žiadosti priložil rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky z 10. augusta 2018 a zo 14. januára 2019, že táto zmena navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov

na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní“), a pripojil aj stanoviská ďalších dotknutých orgánov.

3. Inšpektorát životného prostredia v Banskej Bystrici rozhodnutím z 9. júla 2020 vydal zmenu integrovaného povolenia, ktorým povolil žiadanú zmenu stavby pred dokončením, odstránenie stavby a aj vodnú stavbu – kanalizáciu, určil podmienky pre ďalšieho účastníka a vysporiadal sa s námietkami sťažovateľa. K väčšine z nich uviedol, že nesúvisia s predmetom konania, resp. v ňom nemajú význam. Predloženie rozhodnutia podľa § 16a zákona č. 364/2004 Z. z. vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“) nepovažoval za potrebné, pretože prevádzka už jestvuje a nežiadal to ani dotknutý orgán.

4. O odvolaní sťažovateľa rozhodla Slovenská inšpekcia životného prostredia – ústredie (ďalej len „žalovaná“) rozhodnutím z 21. októbra 2020, ktorým odvolaniu nevyhovela. Žalovaná uviedla, že prvostupňový správny orgán si v konaní zabezpečil vyjadrenie orgánu štátnej ochrany prírody a súhlasné stanovisko orgánu odpadového hospodárstva. Žalovaná tiež sťažovateľovi vytkla, že sa odvoláva aj na neexistujúce ustanovenia vodného zákona, no dodala, že činnosť v prevádzke bola povolená už pred účinnosťou § 16a vodného zákona. Uviedla, že v danej veci nejde o navrhovanú činnosť podľa § 16 ods. 10 vodného zákona a ani orgán štátnej vodnej správy nežiadal postupovať podľa § 16a vodného zákona.

5. O podanej správnej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 72S/27/2020-113 z 12. januára 2023 tak, že žalobu zamietol ako nedôvodnú. O kasačnej sťažnosti podanej z dôvodu, že napadnutý rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť vrátane návrhu na prerušenie konania zamietol ako nedôvodnú postupom podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)

6. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že v danej veci ide o štyridsiatu prvú ústavnú sťažnosť sťažovateľa v podstate toho istého obsahu, keď predchádzajúcich tridsať ústavných sťažností bolo pre zjavnú neopodstatnenosť už odmietnutých.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti s akcentom na dôležitosť činnosti, ktorú vykonáva v oblasti ochrany životného prostredia, na odbornosť, rozsah rozumových a argumentačných schopností štatutárneho orgánu sťažovateľa v danej oblasti, ako aj mediálne útoky, ktorým v minulosti čelil, opisuje priebeh konania pred orgánmi verejnej správy a správnymi súdmi, ktorým vyčíta, že so sťažovateľom nekonali ako so zainteresovanou verejnosťou podľa § 42 SSP. Správnym súdom vyčíta, že pod zámienkou údajnej všeobecnosti a nezrozumiteľnosti rozhodli na základe vlastného posúdenia spornej veci, nevykonali riadny prieskum zákonnosti, ale z dôvodu nezrozumiteľnosti správnu žalobu, ako aj kasačnú sťažnosť zamietli. Takéto vybavenie je z princípu neprípustné a v rozpore so zásadou právneho štátu a legitímnych očakávaní. Namieta logickú chybu v právnej argumentácii správnych súdov v tom zmysle, že poskytli odpoveď na právne otázky (problémy), ktoré nikto nepoložil, a, naopak, tie, ktoré boli položené „pánom sporu“, zostali nezodpovedané. Podľa sťažovateľa sú súdne rozhodnutia správnych súdov nezrozumiteľné a nepreskúmateľné.

Sťažovateľ ďalej namieta aj spôsob vysporiadania sa s návrhom na prerušenie konania a polozenie prejudiciálnej otázky, ako aj jeho diskrimináciu spočívajúcu v tom, že sa mu prisudzuje rola „chronického sťažovateľa“ a „zaťažovateľa súdov“, a to aj v dôsledku činnosti a aktivít predošlého ministra hospodárstva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie v bode 1 tohto uznesenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorým zamietol jeho kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu o zamietnutí jeho správnej žaloby proti rozhodnutiu žalovanej (vo veci žiadosti ďalšieho účastníka o zmenu integrovaného povolenia), ako aj jeho návrh na prerušenie konania. Sťažovateľ namieta, že správne orgány nerešpektovali zákaz vydať územné rozhodnutie bez posúdenia vplyvov na vody v zmysle ustanovení vodného zákona. Z tohto pohľadu správne orgány predmetnú vec nesprávne právne posúdili. Správne orgány mali porušiť aj právo sťažovateľa zúčastniť sa na konzultáciách podľa zákona o posudzovaní. Z uvedených hľadísk je napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený.

9. Ako to z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva (body 11, 12, 13), najvyšší správny súd zdôraznil, že predmetom prieskumu boli rozhodnutia správnych orgánov o zmene integrovaného povolenia, ktorá zahŕňala povolenie zmeny stavby pred jej dokončením, odstránenie časti stavby a vybudovanie vodnej stavby (kanalizácie). Sťažovateľ namietal výklad § 16a vodného zákona, pritom už správny súd uviedol, že predmetom konania nebolo územné rozhodnutie (ktoré nemôže tvoriť súčasť integrovaného povolenia), preto sťažovateľove námietky v tomto smere považoval za nejasné. Najvyšší správny súd v svojej skoršej judikatúre už uviedol, že postup podľa § 16a vodného zákona sa týka navrhovanej činnosti v zmysle zákonnej definície v § 16 ods. 10 vodného zákona. Je úlohou príslušných povoľujúcich orgánov posúdiť, či povoľovaná činnosť spadá pod uvedenú zákonnú definíciu, a ak áno, vyžaduje sa, aby stavebník požiadal orgán štátnej vodnej správy o vydanie rozhodnutia, či je potrebné splniť podmienky podľa § 16 ods. 6 písm. b) vodného zákona, a následne platí postup podľa § 16a vodného zákona. Sťažovateľ nijak nevysvetlil, prečo povolená zmena integrovaného povolenia spĺňa znaky navrhovanej činnosti podľa § 16 ods. 10 vodného zákona. Podľa zisteného skutkového stavu totiž v konaní išlo o stavbu kanalizácie v dĺžke 5,3 m a o otázku odvádzania dažďových vôd v plánovanom areáli, pričom prvostupňový správny orgán zabezpečil aj súhlasné stanovisko orgánu štátnej vodnej správy. Najvyšší správny súd sa napokon v bode 16 napadnutého rozsudku vysporiadal aj s návrhom sťažovateľa na polozenie prejudiciálnych otázok, ktorý považoval za nekonkrétny a nejasný. Predmetné odôvodnenie napadnutého rozsudku (v spojení s rozsudkom správneho súdu) je dostatočne zrozumiteľné a reaguje na podstatné námietky sťažovateľa, preto spĺňa ústavnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Právne závery najvyššieho správneho súdu nie sú prejavom svojvôle, rešpektujú obsah a účel aplikovaných právnych predpisov, preto sú ústavne akceptovateľné.

10. Možno konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako mal napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach, pretože absentuje ústavnoprávna argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí vo väzbe na konkrétne skutkové a právne okolnosti v posudzovanej správnej veci. Sťažnostná argumentácia pôsobí ako šablóna či formulár, ktorý je možné jednoducho

a bez akejkoľvek námahy „prekopírovať“ do v poradí ďalšej ústavnej sťažnosti. Takéto odôvodnenie ústavnej sťažnosti na porušenie základných práv rozhodnutím najvyššieho správneho súdu nemožno zo strany ústavného súdu vyhodnotiť inak ako nedostatočné a tiež aj ako zjavne bezúspešné uplatňovanie práva zo strany sťažovateľa. Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018).

11. Odhliadnuc od schematickej ústavnoprávnej argumentácie, je potrebné uzavrieť, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu